

43 í bænum annars liður, árin 1906—1916, hefir ekki náð því að vinna sjer sveit í Reykjavíkur-
7. jan. bæ með fullnáðri 10 ára styrklausrí dvöl þessi ár. Að fátækrastrjórn Reykjavíkur framfylgdi ekki endurgjaldskröfu sinni gagnvart framfærslusveitinni og að þurfalingurinn endurgreiddi sjúkrahúskostnaðinn sjálfur, á næsta ári, afmáir ekki hitt, að styrkurinn var þeginn.

Samkvæmt framansögðu úrskurðast, að nefndur Guðmundur Engilbert Jóhannesson skuli teljast sveitlægur í Mýrahreppi og ber honum því að endurgreiða Seltjarnarneshreppi $\frac{2}{3}$ af ofangreindum 360 kr. með 240 kr.

Þetta er yður hjermeð til vitundar gefið til frekari birtingar fyrir hreppsnefnd Mýrahrepps og ber yður að annast um að hin úrskurðaða upphæð verði greidd án tafar.

44 **Brjef stjórnnarráðsins til sýslumannsins í Rangárvallasýslu um endurgreiðslu**
6. maí *d veittum sveitarstyrk.*

Konan Sigríður Þorsteinsdóttir dvaldist í Vatnsleysustrandahreppi og var sögð þar til sveitar vorð 1916. Var tekin æfiferilsskýrsla af henni 24. júní s. á., er leiddi það í ljós, að Sigríður, er var 86 ára gömul, átti framfærslusveit í Landmannahreppi. Hreppsnefndin í fyrnefndum hreppi vildi nú að Sigríður væri þegar flutt fátækraflutningi en hjeraðslækni þótti hún ekki flutningsfær og gaf út vottorð um það 26. júní s. á. Þrátt fyrir þetta vottorð krafðist oddviti Landmannahrepps, með brjefi dags. 30. júlí s. á., að þurfalingurinn væri fluttur fátækraflutningi á sína sveit, en um leið og sýslumaðurinn í Gullbringu- og Kjósarsýslu sendi þetta brjef til hreppsnefndarinnar í Vatnsleysustrandahreppi neitaði hann að gefa út vegabriljef fyrir þurfalinginn, þar sem hann hefði ekki enn þegið 100 kr. og hvorki dvalarnje framfærslusveit gætu því krafist þvingunarflutnings, og þrátt fyrir beiðni þar um vildi hreppstjóri Vatnsleysustrandahrepps ekki byrja flutninginn án vegabriljefs með hljóðsón af læknlsvottorðinu. Varð þannig ekki af flutningnum. Oddviti Vatnsleysustrandahrepps sendir svo reikning til framfærslusveitarinnar fyrir meðlaginu frá 1. júlí 1916 til 14. desbr. s. á. kr. 100.20 og krefst endurgreiðslu á $\frac{2}{3}$ þeirrar upphæðar, en fer jafnframt fram á að styrkur þar á eftir verði endurgreiddur að fullu. Oddviti Landmannahrepps sendir með brjefi, dags. 17. mars 1917, hinar umkröfðu kr. 66.80 en krafan um fulla endurgreiðslu framvegis finst honum of fljótt fram borin, enda neitar hann að greiða kröfu, dags. 18. júlí 1917, að upphæð 121 kr. 20 aur. fyrir tímabilið frá 14. desember 1916 til 1. júlí 1917, nema að $\frac{2}{3}$ og varð það til þess, að sýslumaðurinn í Gullbringu- og Kjósarsýslu með brjefi, dags. 17. nóv. 1917, beiddist úrskurðar yðar, herra sýslumaður, um ágreining þenna, og í úrskurði yðar, dags. 7. sept. f. á., var svo ákveðið, að Landmannahreppur skyldi vera laus við að greiða Vatnsleysustrandahreppi frekara en orðið var, sem og allan styrk lagðan þurfalingnum í síðarnefndum hreppi frá 1. júlí 1917 og þar til hann yrði fluttur á sína sveit. Virðist niðurstaða þessi byggð á því, að dvalarhreppurinn hafi vanrækt fátækraflutning á Sigríði.

Að slík vanræksla hafi átt sjer stað af hendi hreppsnefndar Vatnsleysustrandahrepps verður samt ekki sjöð af þeim gögnum, sem liggja fyrir í málinu. Eins og áður er sagt taldi hjeraðslæknir þurfalinginn ekki flutningsfæran svo langa leið, og hefir hann síðar með vottorði, dags. 30. okt. 1918, lýst því, að sökum ellihrumleika manneskjunnar og annarar bilunar hefði flutningurinn getað valdið heilablöðfalli og skyndilegum dauða hennar. Þar sem nú lögflutningi varð ekki beitt þegar framfærslusveitin fór fram á það og ekki gat komið til mála að flutningur væri framkvæmdur nema besta og blýðasta tíma ársins, gat fyrst orðið spurning um að flytja þurfalinginn sumarið 1917, en þá er þess að gæta, að oddviti Land-

mannahrepps í brjefi sínu, dags. 27. okt. 1916, hafði, eftir því sem helst verður að skilja um- **44**
mæli hans, fallið frá kröfu um lögflutning og ekki endurnýjað hana síðar. Þess verður því **6. maí**
enganveginn krafist, að hreppsnefnd Vatnsleysustrandahrepps framkvæmdi flutning þurfalings-
ins, gegn læknisráði. Að vísu var þurfalingurinn fluttur burtu úr Vatnsleysustrandahreppi
í júlímánuði 1918, og sýndi sig þá að vera flutningafær, en það raskar engu um skyldu
dvalarsveitarinnar til flutningsins. Svo ber og þess að geta, að þessi flutningur náði að eins
í Grímsnesið, að Stóru-Borg, og var öldungis privat en ekki lögflutningur, þótt framkvæmdin
væri að vísu að hvötum Landmannahrepps.

Það verður því samkvæmt framanrituðu að taka kröfur hreppsnefndar Vatnsleysu-
strandahrepps til greina í þessu máli, en þær eru, að Landmannahreppur endurgreiði fyr-
nefndum hreppi alt meðlag með þurfalingnum frá 14. desbr. 1916 til 16. júlí 1918, sem er
samtals að frádregnu því, sem áður er greitt, 308 kr. 20 a. Gegn meðlagsupphæðinni hefir
framfærslusveitin engum mótmælum hreyft.

Því úrskurðast, að Landmannahreppur endurgreiði Vatnsleysustrandahreppi ofan-
nefndar 308 kr. 20 aur.

Þetta er yður hjermeð til vitundargefið til leiðbeiningar og frekari birtingar fyrir
hreppsnefnd Landmannahrepps og ber yður að sjá um að hin úrskurðaða upphæð verði
greidd án tafar.

Auglýsing

45
3. febr.

frá póstmeistara.

1. Hækkað burðargjald.

Frá 1. mars 1919 hækkar burðargjald undir innansveitnr- og innanbæjarsend-
ingar þannig:

a.	Almenn brjef fyrirframborguð og peningabrjef	8	aura
	Óborguð almenn brjef	16	—
b.	Sjaldbrjef	5	—
	Spjaldbrjef með borguðu svari	10	—
c.	Prentað mál og sýnishorn af vöru.	5	—
	Abyrgðargjald meðmælingabrjefa samkvæmt póstlögum. .	30	—

2. Hækkað verð eyðublaða.

Fylgibrjef (umslög) með böggjum og póströfueyðublöð innanlands kosta á pósthús-
unum 2 aura hvert.

Ef 25 eru keypt í einu af hvorri tegund um sig, kosta þau 40 aura.

Póstkvittunarbækur kosta 1 krónu.

3. Brjefburður í Reykjavík.

Frá 1. mars 1919 verður Reykjavíkurbæ skift í 4 brjefberaumdaemi og verður hverj-
um brjefbera launað með 1500 króna árslaunum.